

NAHÝ V DEPU

PITCLIK

NAHÝ V DEPU

Pitclik

Páni, tohle na ni vyskočilo v ten nejméně očekávaný moment: „Kdo je někde v práci na nějakém větším objektu a pokecá se starším, poslušným, lehce bi paroháčem o tom, co by se dělo, kdybych tam za tebou musel poslušně přijet a chovat se podle tvých instrukcí SMS, než bych k tobě došel přes celý objekt?“

Sedí tady v depu, kolem ní je ticho, jen občas někde v dálce něco cvakne nebo hučí ventilace. Venku tma, v celém tomhle obrovském areálu je prakticky sama, kromě starého pana Nováka na vrátnici, ale ten už podle všeho dávno klimbá u televize.

Trochu ji zamrazilo, ale vlastně jí ta představa, mít tady někoho, kdo udělá přesně to, co mu napíše, docela láká. Je to tu v noci takové... pusté. A on říká, že je poslušný? To se v dnešní době moc nevidí.

Zkusí to. Zpráva pro něj:

„No páni... zrovna sedím sama v kanceláři uprostřed haly a je tu až moc velký klid. Mám před sebou ještě pár hodin směny a tohle zní jako zajímavé rozptýlení.“

Ten objekt je vážně velký. Kdyby mu poslala polohu k zadní bráně, musel by projít kolem nakládacích ramp, přes tmavý skladový prostor až k hlavní hale.

„Vystoupíš z auta s telefonem v ruce. Od té chvíle neuděláš ani krok bez mého potvrzení. I kdyby tě zábly nohy, i kdyby ses bál tmy. Říkáš, že jsi poslušný... Jak moc? Kdybych ti napsala, ať se uprostřed té prázdné haly pod kamerami zastavíš a počkáš tam deset minut

v pozoru, udělal bys to, i když nevíš, jestli se na tebe zrovna někdo dívá?“

„Dovedu si představit, že je tam asi nuda, takže fantazie ti jede naplno. Moje představa je, že je to pro mě jedno velké vzrušení, pohybovat se po neznámém areálu podle SMS informací od někoho, koho neznám a nevidím, nevím, odkud mě sleduje, sama nebo s někým. Na tvůj příkaz pomalu procházet tím objektem od kamery ke kameře a všude něco udělat nebo odložit kousek oděvu pro tvé pobavení. Kam až chceš zajít ty? Já jsem submisivní dost.“

Napětí v jeho hlase cítí i přes displej. Líbí se jí, že mu nevadí ta nejistota, jestli ho sleduje jen ona přes monitor, nebo jestli tam s ní někdo sedí a baví se jeho nervozitou.

„Upřímně? Představa, jak se venku v té tmě mezi regály snažíš zachovat klid, zatímco ti pípá mobil, mě začíná vážně bavit. Kam až chci zajít? To zjistíme cestou. Ale pamatuj, že tady velím já a ty jsi jen loutka na konci mého SMS drátu. Dobře, submisive... začneme zlehka, abych viděla, jestli to s tou poslušností myslíš vážně. Stojíš u rezavé brány na konci areálu. Svítí tam jedna jediná žlutá lampa. Zastav se přímo pod lampou, aby tě kamera nad ní jasně zabrala. Chci tě vidět. Vypni si na telefonu zvonění, nech jen vibrace. Každé pípnutí v tomhle tichu by tě prozradilo. Sundej si hodinky a polož je na betonový sloupek u brány. Už je nebudeš potřebovat, čas od teď určuju já. Až to uděláš, napiš mi: *Stojím ve světle a čekám*. Pak ti pošlu kód od branky a cestu k první rampě. Tam už na tebe bude čekat něco trochu... odvážnějšího.“

Vyfoť, jak odložil hodinky a připiše, „*stojím ve světle a čekám*“.

Fotka hodinek na betonu jí právě dorazila. Působí to tak definitivně... jako by jí s nimi odevzdal i kousek své svobody. Vidí ho na monitoru, malá postava pod kuželem žlutého světla, kolem něho jen tma a ticho depa. Líbí se jí, jak tam stojí nehybně. Už ji ta hra začíná pohlcovat.

„Kód od branky je 0425#. Až cvakne zámek, vejdi dovnitř. Půjdeš pomalu podél hlavní budovy k nakládací rampě číslo 7. Je tam úplná tma, svítí jen červené kontrolky u vrat. Cestou se nesmíš ohlížet. I kdybys měl pocit, že za tebou někdo jde, nebo že slyšíš kroky z horního patra kanceláří, dívej se jen před sebe. U rampy číslo 7 se zastav. Je tam plechový sud. Tam si zuj boty a ponožky. Nech je tam úhledně srovnané. Dál ke mně půjdeš bos. Chci, abys cítil chladný, drsný beton pod nohama a uvědomil si, jak jsi teď zranitelný. Až budeš bosý a připravený vstoupit do hlavní haly, pošli mi fotku svých bosých nohou na betonu. Pak ti řeknu, které dveře jsou odemčené...“

Na určeném místě si zuje boty i ponožky, vyfotí a odešle. Opravdu netuší, kdo a odkud ho pozoruje, je v tom riziko, ale i vzrušení.

Fotka jí dorazila. Pohled na jeho bosé nohy na špinavém, studeném betonu u rampy číslo 7 je přesně to, co potřebovala vidět. Odevzdanost, se kterou plní pokyny, i když riskuje, že ho tu načapá někdo jiný než ona... to je neuvěřitelně vzrušující.

„Teď přijde ta nejtěžší část. Hned vedle rampy jsou malé plechové dveře. Jsou pootevřené. Vejdi dovnitř. Ocitneš se v hlavní třídící hale. Je obrovská, plná nekonečných pásů a vysokých regálů. Svítí tam jen nouzová světla, takže uvidíš jen dlouhé stíny. Půjdeš středovou uličkou až k dopravníku. Půjdeš pomalu a každých deset kroků se

hluboce ukloníš směrem ke kameře, která je nad tebou na stropě. Ber to jako projev úcty k tomu, kdo tě teď ovládá. Uprostřed haly je kontrolní stanoviště, takový vyvýšený pult. Tam na tebe budu vidět nejlépe. Tady si sundáš košili. Chci vidět tvá záda, jak se lesknou v tom slabém světle, až se budeš znovu klanět. Oblečení tam nech ležet na pultu. Až budeš stát do půl těla nahý, bosý a v absolutním tichu, napiš mi: *Jsem v hale, jsem tvůj.*“

Nespěchá, času má dost, před každou kamerou se ukloní, až dojde k pultu, kde si sundá košili a odloží ji tam. Napíše: „Jsem v hale, jsem tvůj.“

Sleduje ho na monitoru... Jeho pomalá chůze a ty úklony? Vypadá to v tom šeru haly skoro jako nějaký rituál. Je to fascinující. Vidí, jak se mu na hrudi odráží slabé modravé světlo z nouzových zářivek. V kanceláři je teplo, hučí jí tam počítač, a on dole stojí bos a polonahý v průvanu. Jeho zpráva „*Jsem v hale, jsem tvůj*“, jí rozbušila srdce. Je čas přitvrdit, než ho nechá dojít až k ní.

„Teď už jsi skoro u cíle. Moje kancelář je v prvním patře, vedou k ní kovové schody na konci haly. Ale než na ně vstoupíš... zbav se kalhot. Ano, slyšíš správně. Necháš je tam u toho pultu, úhledně složené vedle košile. Zůstaneš jen v prádle. Chci, abys cítil kovový chlad schodů na každém kousku kůže, až k nim půjdeš. Vezmi si z pultu jednu z prázdných papírových krabic. Naplocho si ji dej na hlavu jako symbol své naprosté poslušnosti a ponížení. Musíš ji tam udržet po celou cestu ke schodům. Ke schodům nepůjdeš vzprímeně. Půjdeš v hlubokém předklonu, s rukama sepjatýma za zády. Až budeš pod schody, pod poslední kamerou se zastav

a poklekni na obě kolena na studenou zem. Hlavu nech sklopenou. Napiš mi: *Poklekl jsem a čekám na svolení vstoupit.*“

Je to skoro neuvěřitelné. Sleduje ho na monitoru v té tmě, jeho odevzdanost je absolutní. Kontrast mezi jeho věkem a touhle dětskou poslušností, jak tam klečí na betonu, jen v prádle, s krabicí... je to silnější, než čekala. Její dlaně se trochu potí, když vidí, jak trpělivě čeká na její další povel. Teď už není cesty zpět. Nuda v práci se změnila v něco, co ji pořádně zrychlilo tep.

„Tvá poslušnost je fascinující. Teď přijde moment, kdy se naše světy propojí. Vstaň, ale ruce nech stále sepjaté za zády. Tu krabici už nepotřebuješ, nech ji ležet jako stopu své cesty. Vystoupej po kovových schodech. Každý tvůj krok bude znít celou halou, kov na kov. Počítej nahlas každý schod, i když tě nikdo (kromě mě přes mikrofon kamery) neslyší. Až dojdeš k mým dveřím, uvidíš, že pod nimi prosvítá slabé světlo mého monitoru. Neklepej. Neber za kliku. Otoč se ke dveřím zády a pomalu se po nich sesuň dolů do dřepu nebo do kleku. Opři se zády o dveře a čekej, až cvakne zámek. Až budeš cítit, jak se dveře za tvými zády začínají otvírat, nesmíš se hned otočit. Musíš počkat, až ti položím ruku na rameno. To bude znamení, že můžeš pohlédnout své šéfové do očí.“

Ta upřímnost je odzbrojující. Cítí vibraci vzduchu i tam za dveřmi. Slyší každý jeho krok na kovových schodech, ten rytmický zvuk *kov-kov*, který se rozléhá prázdnou halou, jako by jí oznamoval, že se blíží. Představuje si ho, bosého, jen v prádle, jak mu naskočila husí kůže z nočního průvanu, ale s myslí upřenou jen na její další povel. Je blízko. Už jen pár metrů od jejích dveří.